

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 2Cdo/165/2016                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 1210211219                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 28.02.2017                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Viera Petříková          |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2017:1210211219.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu ARCADIA PRAHA s. r. o., so sídlom v Prahe, Na Mlejнку 1012/6, Braník, IČ: 250 56 751, zastúpeného usadeným euroadvokátom JUDr. Petrom Pečeným, so sídlom v Bratislave, Zámocká 30, proti žalovaným 1/ P., trvale bytom v V., a 2/ R., trvale bytom v V., obom zastúpeným advokátom JUDr. Jozefom Pojdákom, so sídlom v Novej Dedinke, Sv. Cyrila a Metoda 12, o neúčinnosť darovacej zmluvy, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 50 C 91/2010, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. januára 2016 sp. zn. 8 Co 396/2014, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 12. marca 2014 č. k. 50 C 91/2010-156 určil, že darovacia zmluva uzatvorená medzi U. a žalovanými 1/ a 2/, ktorou žalovaní 1/ a 2/ nadobudli do podielového spoluvlastníctva so spoluvlastníckym podielom 1 nehnuteľnosť špecifikovanú vo výroku rozsudku, je voči žalobcovi právne neúčinná. Druhým výkonom uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že s poukazom na ustanovenia § 42a ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka a po vyhodnotení dokazovania dospel k záveru, že žalovaní 1/ a 2/, na ktorých ležalo dôkazné bremeno preukázať súdu, že ani pri náležitej starostlivosti nemohli poznať úmysel svojho syna ukrátiť svojho veriteľa, t. j. žalobcu, toto bremeno neuniesli. V konaní sa žalovaní 1/ a 2/ bránili, že o podnikaní syna nevedeli a byt im bol synom darovaný z vďaky za starostlivosť, ako aj z dôvodu vylepšenia životnej situácie výmenou väčšieho bytu za menší. Súd prvej inštancie konštatoval, že hoci žalovaní 1/ a 2/ majú znížené výdavky na úhradu služieb spojených s užívaním darovaného bytu, nemožno opomenúť, že s darovaným bytom prijali dlh ich syna vo výške cca 60 000,- eur, čo znamená, že ich životná situácia nebola výrazne lepšia, keďže za mesačný zálohový predpis na byt, v ktorom pôvodne bývali, uhrádzali mesačne cca 205,80 eura, a za darovaný byt, v ktorom žijú súčasne, uhrádzajú mesačne cca 142,60 eura a titulom záväzku ich syna uhrádzajú Z. mesačne cca 153,41 eura, čo spolu tvorí sumu 296,01

eura. Súd v pochybnostiach vyhodnotil aj náležitú starostlivosť obdarovaných, t. j. žalovaných 1/ a 2/, pri uzatváraní darovacej zmluvy s ich synom, keď tvrdili, že k podpísaniu zmluvy došlo v decembri 2009 a návrh na vklad bol podaný až dňa 4. marca 2010. Zároveň súd prvej inštancie uviedol, že žalovaní 1/ a 2/ nepreukázali existenciu iného majetku ich syna, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávku žalobcu, veriteľa. V konaní nebolo preukázané, že syn žalovaných 1/ a 2/ plnil pohľadávku žalobcu tretej spoločnosti na základe oznámenia o postúpení pohľadávky. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 26. januára 2016 sp. zn. 8 Co 396/2014 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny s odkazom na ustanovenie § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. stotožňujúc sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie uviedol, že jedným zo základných predpokladov úspešnej odporovateľnosti právneho úkonu je, že právnym úkonom skutočne došlo k ukráteniu vymáhateľnej pohľadávky, t. j. k takému zmenšeniu majetku dlžníka, ktoré neumožní uspokojenie veriteľovho nároku. Zmenšenie majetku dlžníka teda znamená, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z jeho majetku, hoci, pokiaľ by nedošlo k odporovateľnému právnomu úkonu, by mohol dosiahnuť z majetku dlžníka aspoň čiastočné uspokojenie svojej pohľadávky. Žalovaný, ako dlžníkova blízka osoba, sa ubráni odporovacej žalobe len ak preukáže, že úmysel dlžníka ukrátiť odporovaným právnym úkonom svojho veriteľa, nemohol aj pri náležitej starostlivosti poznať, hoci vynaložil k okolnostiam daného prípadu primerané úsilie, aby úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa spoznal. Odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie správne vzal za podklad pre svoje zistenie, že žalobca nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej vymáhateľnej pohľadávky z iného dlžníkovho majetku, obsah exekučného spisu, z ktorého vyplývalo, že dlžník - povinný nevlastní motorové vozidlo, ani iný majetok, z ktorého by mohol žalobca dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky v exekučnom konaní. Za danej situácie prešlo dôkazné bremeno na žalovaných 1/ a 2/, ktorí musia preukázať, že dlžník disponuje iným majetkom. Pokiaľ sa žalovaní 1/ a 2/ bránili zánikom záväzku dlžníka plnením tretej osobe v dôsledku postúpenia pohľadávky veriteľom na tretiu osobu, súd prvej inštancie správne vyhodnotil túto obranu ako nepreukázanú, keď bola založená len na všeobecných tvrdeniach. Žalovaní 1/ a 2/ v konaní nepreukázali, žeby vyvinuli aktivitu smerujúcu k presvedčeniu sa, či právnym úkonom darovania nedochádza k ukráteniu veriteľov dlžníka/darcu, hoci tak urobiť mali a to vzhľadom na skutočnosť, že darca vykonával podnikateľskú činnosť. Odvolací súd sa ďalej stotožnil s argumentáciou žalobcu, že obrana žalovaných 1/ a 2/ založená len na ich pasívnom konštatovaní o nevedomosti o úmysle darcu ukrátiť uspokojenie jeho pohľadávky a o jeho podnikateľských aktivitách, nie je pre kvalifikované vyvrátenie zákonom prezumovanej vedomosti dostačujúca. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že žalovaní 1/ a 2/ predajom 4-izbového bytu a následným bezodplatným získaním 2-izbového bytu, ktorý bol predmetom odporovateľného právneho úkonu, so súčasným prevzatím hypotekárneho úveru, nezlepšili svoju finančnú situáciu a tým ani bytovú situáciu, keď ich mesačné výdavky boli dokonca vyššie. Odvolací súd zdôraznil, že darca vedel v čase uzavretia darovacej zmluvy o prebiehajúcom exekučnom konaní, keď upovedomenie o začatí exekúcie mu bolo doručené dňa 11. februára 2010 a k uzavretiu darovacej zmluvy došlo jej podpísaním všetkými zmluvnými stranami dňa 4. marca 2010 na notárskom úrade. Dátum 10. december 2009, vyznačený na darovacej zmluve, nie je dňom uzavretia darovacej zmluvy, keďže k relevantnému prejavu vôle zmluvných strán uzavrieť darovaciu zmluvu došlo až dňa 4. marca 2010 jej podpisom.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali žalovaní 1/ a 2/ (ďalej aj ako „dovolatelia“) na súde prvej inštancie dňa 24. marca 2016 dovolanie dôvodiac ustanovením § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (postupom súdu sa účastníkom konania odhala možnosť konať pred súdom) s tým, že navrhli, aby dovolací súd zmenil rozsudok odvolacieho súdu a žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, pretože súd prvej inštancie vyhodnotil inak platne uzavretú darovaciu zmluvu ako odporovateľný právny úkon na základe § 42a ods. 3 Občianskeho zákonníka. Dovolatelia poukázali na to, že súd prvej inštancie síce poukázal v rámci citácie súvisiacich zákonných ustanovení v odôvodnení rozsudku na § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka, avšak následne v špecifikácii dôvodov rozhodnutia poukázal výlučne na § 42a ods. 3 Občianskeho zákonníka, pričom neprihliadol na zákonom stanovenú výnimku „...keď druhá strana vtedy dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať“. Dovolatelia mali za to, že uvedený prípad a jeho osobitosti spadajú pod túto zákonom stanovenú výnimku. Trvali na tom, že v

konaní bolo dostatočne preukázané, že žalovaní 1/ a 2/ vynaložili náležitú starostlivosť v súvislosti so zisťovaním situácie u darcu a odvolací súd príliš formalisticky pristúpil k vyhodnoteniu tejto skutočnosti. Poukázali na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 26/2010 z 8. decembra 2010, ktorý konštatoval, že je ústavne nesúladne a porušujúce základné práva, ak by rozhodnutia všeobecných súdov v dôsledku napr. prílišného formalizmu interpretovali predpisy v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti. Obdobne tak uviedol aj Ústavný súd Českej republiky vo svojej judikatúre, teda že prílišný formalizmus pri výklade právnych noriem vedúci k extrémne nespravodlivému záveru potom znamená porušenie základných práv účastníka. Dovolatelia mali za to, že odvolací súd nevyhodnotil a neprihliadol na osobitosti prípadu, napr. vek žalovaných 1/ a 2/, ich zbežnosť a vedomosti o vykonávaní podnikateľskej činnosti vo všeobecnosti, ako aj na skutočnosť, že účtovné a daňové doklady sú predmetom obchodného tajomstva konkrétneho podnikateľského subjektu, a preto za daných okolností žalovaní nemohli vynaložiť väčšie úsilie (náležitú starostlivosť) ako bolo reálne vynaložené. Záverom dovolatelia uviedli, že takýmto konaním súdu im bolo odopreté právo na spravodlivý proces a nebolo dodržané právo na spravodlivé prejednanie veci, čo považovali za závažnú vadu konania spôsobilú zapríčiniť zrušenie rozhodnutia. Podľa § 243 O.s.p. dovolatelia navrhli, aby dovolací súd povolil odklad vykonateľnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. januára 2016 sp. zn. 8 Co 396/2014 majú za to, že v danom prípade je to maximálne účelné, nakoľko vzhľadom na obsah dovolania sa možno domnievať, že dovolatelia budú úspešní v dovolacom konaní.

4. K dovolaniu žalovaných 1/ a 2/ sa vyjadril žalobca, ktorý navrhol dovolanie zamietnuť z dôvodu, že dovolanie nespĺňa zákonnú podmienku prípustnosti dovolania podľa § 237 a nasl. O.s.p.

5. K vyššie uvedenému vyjadreniu žalobcu predložili žalovaní 1/ a 2/ stanovisko pridržiavajúc sa svojich vyjadrení a dôkazov predložených v rámci konania.

6. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu (§ 427 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaných 1/ a 2/ je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

8. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016 (19. februára 2016), t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení do 30. júna 2016 (ďalej aj „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle citovaného prechodného ustanovenia § 470 ods. 2 CSP a procesnú prípustnosť podaného dovolania posudzoval podľa § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

9. V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu. Dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Dovolanie nie je prípustné vo veciach upravených zákonom o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov okrem rozsudku o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností, alebo o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení rodičovstva o zapretí rodičovstva

alebo o osvojení. Dovolanie nie je tiež prípustné proti rozhodnutiu, ktorým sa rozhodlo o návratu neoprávneného alebo zadržovaného dieťaťa podľa medzinárodnej zmluvy (§ 238 ods. 4 O.s.p.). Dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde (§ 238 ods. 5 O.s.p.). Vzhľadom na vyššie uvedené je prípustnosť dovolania žalovaných 1/ a 2/ v zmysle ustanovenia § 238 vylúčená.

10. Predmetné dovolanie by bolo prípustné iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Žalovaní procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdili a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo.

11. Žalovaní 1/ a 2/ v dovolacom konaní namietali procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., teda odňatie možnosti konať pred súdom, ktorú spájali s nesprávnou aplikáciou právnych predpisov, konkrétne nesprávnou aplikáciou ustanovenia § 42a ods. 2 a ods. 3 Občianskeho zákonníka; s prílišným formalizmom interpretácie právnych predpisov v rozpore s princípom spravodlivosti a to nezohľadnením osobitosti daného prípadu; a s tvrdením, že v konaní preukázali dostatočne jednoznačne vynaloženie náležitej starostlivosti v súvislosti so zisťovaním situácie u darcu.

12. Dovolací súd uvádza, že odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

13. Na námietku dovolateľov týkajúcu sa tvrdenia o dostatočnom preukázaní vynaloženia náležitej starostlivosti v súvislosti so zisťovaním situácie u darcu, t. j. dlžníka a ich syna, najvyšší súd uvádza, že dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania (riadneho opravného prostriedku), ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, ide v prípade dovolania o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno - iba v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených - napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť (a mimoriadnosť) dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Aj v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). V neposlednom rade je potrebné uviesť, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011). Vzhľadom k uvedenému preto dovolací súd považuje vyššie uvedenú námietku dovolateľa ako neopodstatnenú. Obdobne vyhodnotil dovolací súd aj námietku dovolateľov týkajúcu sa prílišného formalizmu interpretácie predpisov v rozpore s princípom spravodlivosti opierajúcu sa o už spomínaný nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 26/2010 z 8. decembra 2010 a skutočnosť, že odvolací súd pri hodnotení dôkazov neprihliadol na osobitosti daného prípadu, t. j. vek žalovaných, ich zbehosť a vedomosti o vykonávaní podnikateľskej činnosti, skutočnosť, že účtovné a daňové doklady sú predmetom obchodného tajomstva a preto nemohli žalovaní vynaložiť väčšie úsilie pri poznaní

prípadného úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa. Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že dovolatelia v podanom odvolaní nenamietali vyššie uvedený údajný formalizmus súdu prvej inštancie pri interpretácii právnych predpisov a z tohto dôvodu je zrejmé, že sa uvedenou námietkou dovolací súd ani nezaoberal nemohol. Najvyšší súd sa zároveň oboznámil s obsahom nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 26/2010 z 8. decembra 2010, na ktorý sa dovolatelia v danom prípade odvolávali, avšak v uvedenej veci sa jedná o skutkovo ale i právne odlišný prípad. V danom prípade dovolací súd nevhliadol prílišný formalizmus dovolacieho súdu pri interpretácii predpisov v rozpore s princípom spravodlivosti, keď údajne dovolací súd nevyhodnotil a neprihliadol na osobitosti prípadu, v dôsledku ktorých žalovaní 1/ a 2/ nemohli vynaložiť väčšie úsilie, ako bolo vynaložené, pri poznaní úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa, nakoľko z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie dovolací súd zhodne so súdom prvej inštancie uviedol, že žalovaní 1/ a 2/ vôbec nepreukázali, žeby vyvinuli nejakú aktivitu smerujúcu k presvedčeniu sa, či právnym úkonom darovania nedochádza k ukráteniu veriteľa dlžníka, resp. žalovaní iba pasívne konšatovali svoju nevedomosť o úmysle darcu ukrátiť veriteľa.

14. K tvrdeniam dovolateľov o nesprávnej aplikácii právnych predpisov dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadne) nesprávne právne posúdenie veci súdom účastníkovi konania neznemožní realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010). Nesprávne právne posúdenie bolo síce okolnosťou, ktorou bolo možné odôvodniť procesne prípustné dovolanie, avšak samo osebe prípustnosť dovolania nezakladalo (viď napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014), preto sa dovolací súd správnosťou právneho posúdenia veci nezaoberal.

14. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovaných 1/ a 2/, ktoré bolo podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 procesne neprípustné, nevyvolalo účinok sledovaný dovolaním (možnosť uskutočniť meritórny dovolací prieskum), ktorý by zostal zachovaný aj po tomto dni (§ 470 ods. 2 CSP). Najvyšší súd preto dovolanie odmietol ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP. Zároveň dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti (dovolaní'm) napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou dovolacieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

15. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.